

at den meget vel kunde være vedtagen, uden at der vilde være sket Skolen og de fremtidige Lærerkaldelser nogen Skade derved i Fremtiden. Den vedtoges nu ikke, og det hele falder bort. Jeg skal lige saa lidt som ved den tidligere Sag komme ind paa at kaste Skylden paa de forskellige Partiér eller Forsamlinger for, at det ikke bliver til noget. Jeg antager, at det gaar her som i de fleste Tilfælde, at der er mange om Skylden og flere om Skaden. Jeg beklager, at Udgangen er bleven, som den er. Det er overordentlig nedslaaende efter det lange Arbejde og de mange Anstrengelser, at Møjen skal være spildt, og at vi skulle ende med et negativt Resultat. Desværre synes det jo for de store Sagers Vedkommende, navnlig saadanne Sagers, som frembyde Vanskelighed, nu at være blevet Skik. Jeg stemmer selv for Fler-tallets Indstilling, og jeg anbefaler mine Meningsfæller at gøre det samme.

Holch: Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) begyndte sit Foredrag med nogle Bemærkninger angaaende de Ønsker, der ere fremkomne her i Tinget om, at det maatte lykkes at gennemføre Skoleloven, og udtalte sig tillige om, hvad der nu er blevet sagt om skuffede Forhaabninger. Det ærede Medlem udtalte, at disse gode Ønsker og Beklagelser stode i et vist Forhold til hinanden. Jeg forstod ikke ret, hvad han mente dermed, men jeg paastaar for mit Vedkommende, som har tilladt mig at tale for denne Sag med den Varme, som staar i Forhold til min Interesse derfor, at det Ønske, jeg nærrede for dens Gennemførelse, har været fuldt oprigtigt, og det tror jeg ogsaa kan siges om de allerfleste Medlemmer af Flertallet her i Salen, og altsaa er jeg ogsaa overbevist om, at den ærede Ordførers Udtalelser her i Dag have været fuldt oprigtig mente.

Det ærede Medlem har tilstrækkelig tydelig antydning, hvad Grunden efter hans Opfattelse er til, at denne Sag er strandet. Han har sagt, at det væsentlig er en Kamp mellem Administrationen og Befolkningens Ret, en Strid altsaa mellem de overordnede Autoriteters Myndighed og Kommunerne Myndighed. Nu maa jeg for mit

Vedkommende sige, at den Fordring, at Autoriteternes Myndighed skulde styrkes og udvides, naar der fra Statens Side gaves et yderligere Tilskud til Skolen paa et Par Millioner, selvfølgelig er teoretisk fuldstændig berettiget; men jeg har baade her og andetsteds haft Lejlighed til at kæmpe imod den, fordi jeg maatte anse den for ganske uigennemførlig. Men derfra er der dog et langt Skridt til, at man skulde anse det for berettiget, at de kommunale Myndigheders Ret skulde udvides, fordi Staten gav et betydeligere Tilskud. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg har anset en saadan Paastand for ganske urimelig. Den er i alt Fald af den Natur, at det ingen Sinde kunde falde mig ind at støtte den. Naar derfor nu Højre i Fællesudvalget er kommet til det Resultat at lade alt blive, som det er, paa dette Punkt, saaledes at der ikke paa noget Punkt bliver stillet nogen yderligere Fordring i Anledning af de forøgede Udgifter til Skolevæsenet, forekommer det mig, at man her er kommen til Højden af, hvad man kunde forlange fra anden Side. Jeg tror derfor, at enhver, som interesserer sig for denne Sag og beklager, at den ikke bliver til noget, med Sikkerhed kan sige, at Sagen strander paa Uvilje fra den anden Side og ikke paa noget, som kan tilregnes os. — Nu siger det ærede Medlem, at Autoriteterne vitterlig have fortolket Loven af 1856 fejlagtig, at de der egentlig ere faldne tilbage til et Skøn og ikke have fulgt Lovens Bogstav, men den ærede Taler er dog ikke autoriseret Lovfortolker her i Landet. Vi maa først se at faa nogenlunde Rede paa, hvad Lovens Ord, Bogstaver og Mening er, og hvorledes de, som virkelig have Myndighed til at fortolke Loven, ville fortolke den. Hverken det ærede Medlem eller nogen anden fra hans Side har endnu gjort noget Skridt for at faa en Højesteretsdom for, hvorvidt Kultusministeriet i sine Fortolkninger er gaaet uden for Lovens Ord. Hver Gang den ærede Taler bruger Ordet „Skøn“, antyder han, at det anser han for urigtigt, som om Lovens Bogstav ikke hjemlede Skøn. Blot den Omstændighed, at den Sætning i Loven af 1856, hvorom det drejer sig, begynder med Ordene: „Finder Skoledirektionen eller Bi-